

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2013, č. j. X, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2014, č. j. 41 Ad 12/2013 - 46, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013, čj. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla námitky žalobce proti rozhodnutí ze dne 15. 11. 2012, č. j. X, jímž zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek daných § 28 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná konstatovala, že žalobci nevznikl nárok na starobní důchod při dosažení věku 55 let, neboť nezískal alespoň 15 let v zaměstnání I. AA pracovní kategorie. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 16. 4. 2014, č. j. 41 Ad 12/2013 – 46 (dále jen „napadený rozsudek“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[2] Proti napadenému rozsudku podala žalovaná kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odůvodněním, že pokud Nejvyšší správní soud zruší napadený rozsudek, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí, věc se dostane do stadia nového posouzení žaloby. Krajský soud, vázán právním názorem kasačního soudu, pak může rozhodnout opačně, což by mělo za následek „obživnutí“ původního rozhodnutí stěžovatelky; nové rozhodnutí krajského soudu by však již nevedlo ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky vydaného v mezidobí k realizaci původního rozsudku krajského soudu. Vedle sebe by tedy existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci, což představuje nežádoucí výsledek, jenž je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný. V takovém případě by rozhodnutí o původní

žalobě ztratilo smysl, což by podle názoru stěžovatelky vedlo ke vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[5] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[6] V usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikováno pod č. 1255/2007 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného, osoby zúčastněné na řízení). Zpravidla však budou opřeny o různé skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu právě s ohledem na to, která z procesních stran je uplatní. Kasační stížnosti žalovaného bude odkladný účinek zpravidla přiznán v ojedinělých případech, které zákon spojuje s hrozbou nepoměrně větší újmy. Byť se citované rozhodnutí rozšířeného senátu vztahovalo k předchozí právní úpravě (účinné před novelizací soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb.), jeho závěry jsou i nadále přiměřeně použitelné.

[7] Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku možnou existencí dvou různých správních rozhodnutí v téže věci. Povinnost stěžovatelky rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud opět odkazuje na usnesení č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, v němž rozšířený senát konstatoval, že samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá vliv na plnění povinností správním orgánem. Rozšířený senát zároveň upozornil, že pokud krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu, správní orgán je povinen pokračovat v řízení a respektovat přitom závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost. Pokud se správní orgán pravomocným soudním rozhodnutím neřídí a nepokračuje v řízení, může se za určitých okolností jednat o nečinnost, proti níž lze brojit žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s.

[8] Skutečnost, že správní orgán má povinnost rozhodnout o věci v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, sama o sobě nemůže vést k přiznání odkladného

pokračování

účinku kasační stížnosti už jen z toho důvodu, že by tímto způsobem mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by však odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je tedy vyhrazeno pro ojedinělé případy, kdy by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky (např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.). O takovou mimořádnou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatelka nic takového netvrdila. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatelky nevyplývá, že by výkon napadeného rozsudku mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatelku znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neprokázala, že výkon či účinky napadeného rozsudku by vedly ke vzniku nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod **spisovou značkou 2 Ads 94/2014** a v souladu s rozvrhem práce se věcí bude zabývat, projedná ji a rozhodne **2. senát Nejvyššího správního soudu** ve složení: **JUDr. Miluše Došková, JUDr. Vojtěch Šimíček a Mgr. Eva Šonková**. V případě dlouhodobé nepřítomnosti některého ze členů uvedeného senátu může být senát podle pravidel uvedených v rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu doplněn některým ze soudců **1. senátu, kterými jsou JUDr. Marie Žižková, JUDr. Josef Baxa a JUDr. Lenka Kaniová**. Pokud dojde ke změně rozvrhu práce, jsou o těchto změnách aktuálně podávány informace na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz). Některé úkony v řízení před soudem mohou vykonávat též asistenti soudců [§ 29a jednacího řádu Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz)].

Má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení za to, že některý ze jmenovaných soudců Nejvyššího správního soudu je z projednávání této věci vyloučen pro svůj poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, lze namítnout jeho podjatost **ve lhůtě jednoho týdne** ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je

podjatost dovozována. O námitce rozhodne jiný senát Nejvyššího správního soudu (§ 8 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu